

Maturus, Sanctus, Blandina și un tânăr din Pont, chinuiți în mod mizerabil pe râul Ron, în jurul anului 172 A.D.

Este evident din scriitorii antici că, în timpul și în jurul timpului în care Attalus a fost ucis, alți martiri au fost de asemenea uciși pentru Isus Hristos, aproape în același mod sau, cel puțin, cu chinuri la fel de mari. Unii dintre acești martiri nu sunt menționați, în timp ce alții sunt menționați, și anume: Maturus, Sanctus, Blandina și un tânăr de cincisprezece ani, din Pont. Referitor la circumstanțele suferinței și morții lor, aflăm că, în esență, aceasta s-a petrecut, în felul următor:

În primul rând, trei dintre persoanele menționate mai sus, și anume Maturus, Sanctus și Blandina, au fost chinuite foarte mult și îngrozitor, mai ales Blandina, pentru care ceilalți se temeau foarte tare că, nefiind capabilă să îndure durerea, ar putea fi în pericol de a se lepăda de Hristos. Dar ea a fost atât de neclintită în toate suferințele ei, încât mâinile călăilor au obosit înainte ca inima ei să leșine. Este un motiv de mare uimire ceea ce a scris Eusebiu Pamfilu despre ea, și anume că călăii au început dis-de-diminează și au continuat să o chinuie toată ziua până seara, astfel încât au fost foarte mirați, cum de era posibil ca viața să nu se fi stins încă din ea. Cu toate acestea, el explică acest lucru spunând că de câte ori ea își repeta mărturisirea, strigând: „Sunt creștină”, inima ei se întărea, astfel încât i se dădea din nou posibilitatea să îndure durerea.

Sanctus, care era diacon, sau unul care slujea săracilor, a fost chinuit cu plăci de cupru încins, care i-au fost aplicate pe burtă. Fiind întrebat, între timp, cu privire la numele său, despre părinți și țara sa natală, nu a numit niciuna dintre acestea, ci a spus pur și simplu: „Sunt creștin; acesta este numele meu, rudenia și țara mea; într-adevăr, nu sunt cu totul altceva decât un creștin.” Acest lucru i-a înflăcărat pe tirani cu o furie de nedescris împotriva lui și au continuat să-l chinuie pe tot corpul, în așa măsură, încât era decât o singură rană. Dar el a rămas neînfricat și neînduplecat, căci căldura focului era temperată de mângâierile cerești ale lui Isus Hristos, pe care le simțea în sufletul său.

Maturus a fost tratat aproape în același mod și a rămas la fel de neclintit. După ce au fost astfel destul de cumplit chinuți, cele trei persoane menționate mai sus au fost din nou aruncate în închisoare. Apoi au fost din nou scoase din închisoare și chinuite din nou; mai întâi Blandina, apoi Maturus și Sanctus. Modul de tortură a fost, potrivit lui Eusebiu, prin multe lovituri; dar Abr. Mellinus afirmă: „Că au fost biciuiți a doua sau a treia oară, cu tot felul de vergi, precum și bătuți cu bețe, cuie și așchii cu trei colțuri și cu țepi; și, de asemenea, ciupiți, tăiați, ciopliți și sfâșiati, cu tot felul de cârlige, cuțite de tăiat, gheare, clești și piepteni de fier”. În cele din urmă, când multe mii de oameni s-au adunat în jurul amfiteatrului, Maturus și Sanctus au fost așezați, în același mod ca și Attalus, menționat mai sus, pe scaune de fier, sub care s-a aprins un foc mare, astfel încât carnea lor, sfâșiată de multe lovituri, a fost imediat mistuită în virtutea focului; cu toate acestea, când dușmanii adevărului au văzut că spiritul lor era imuabil, i-au decapitat pe amândoi.

Despre Blandina se spune că a fost întinsă în cruce și legată de un țărș, pentru a fi aruncată ca hrană în fața fiarelor sălbatice; cu toate acestea, a fost luată din nou și dusă în închisoare. Dar mai târziu, în ultima zi a jocurilor, ea a fost din nou scoasă afară, împreună cu un tânăr din Pont (pe care l-am menționat mai sus) și care, din porunca judecătorului, a fost martor la suferința și moartea martirilor precedenți, pentru ca aceasta să îi înfricoșeze inima. Fiind plasați în mijlocul locului de execuție, în fața judecătorului, li s-a poruncit să jure pe zei, ceea ce au refuzat să facă, reproșând, în același timp, idolatria păgânilor. La aceasta, păgânii s-au înfuriat foarte tare și i-au chinuit din nou foarte mult, da, atât de mult, încât tânărul, neputând să suporte, și-a dat duhul. Blandina s-a bucurat atât de mult de statornicia tânărului dispărut, pe care îl primise ca fiu al ei, precum și de moartea prietenilor ei credincioși, care trecuseră deja prin conflict, încât, fiind bătută de tirani, a sărit de bucurie. Referitor la moartea ei, se spune că a fost friptă pe o plită, iar apoi, înfășurată într-o plasă, a fost aruncată în fața taurilor, care au aruncat-o de multe ori în sus cu coarnele lor, iar apoi au lăsat-o să cadă din nou. Totuși, ea nefiind încă moartă, judecătorul a poruncit să i se taie gâtul, ceea ce s-a și făcut, deși alții spun că a fost străpunsă cu o sabie. Astfel și-a sfârșit viața această pioasă martiră și ceilalți trei martiri ai lui Isus, iar acum așteaptă binecuvântata răsplată pe care Domnul o va da în ziua cea mare a răsplății tuturor celor care au suferit și au luptat până la moarte, de dragul numelui său.

Referinte

Comparați Euseb, lib. 5, cap. 1-3, edit. Dord., 1588, fol. 81-86 cu Abr. Mell., cartea I, fol. 43, col. 2-4, despre Blandina și Ponticus; de asemenea, fol. 44, col. 1, 2, despre Sanctus și Maturus. De asemenea, Introducere, etc., fol. 38, col. 1, 2. De asemenea, J. Gys, 1657, fol. 17, col. 3, 4.

Notă

Această relatare a fost extrasă din cartea Oglinda Martirilor, publicată în anul 1660 de Thilemann J. van Braght, disponibilă în domeniul public.

Scopul publicării nu este pentru a susține învățăturile pe care martirii prezentați le-au urmat (care de cele mai multe ori sunt necunoscute).

Am avut în vedere doar relatarea istorică despre suferințele și martirajele la care au fost supuși cei ce au dorit să-l urmeze pe Hristos și care nu și-au iubit viața.

Scopul nostru este să încurajăm pe cei ce vor să trăiască o viață de biruință cu Hristos.